

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันกรณีที่ผู้ถูกจับ หรือผู้ต้องหาที่ไม่ได้รับการปล่อยชั่วคราวซึ่งอยู่ในระหว่างการสอบสวนของเจ้าพนักงานสอบสวนจะต้องถูกควบคุมหรือขังในสถานีดำรวจ สถานที่ควบคุมผู้ถูกจับ สถานที่ควบคุมผู้ต้องหาของพนักงานสอบสวน เรือนจำ หรือในกรณีของจำเลยที่ไม่ได้รับการปล่อยชั่วคราวซึ่งอยู่ระหว่างการพิจารณาคดีของศาลจะต้องถูกควบคุมหรือขังในเรือนจำ ซึ่งสถานที่เหล่านี้ส่วนใหญ่จะไม่มีการจัดห้องเป็นส่วนสัดส่วนให้แก่ผู้ถูกจับ ผู้ต้องหา หรือจำเลยที่จะพบทนายความเป็นการเฉพาะตัว หรือในกรณีที่มีการจัดห้องเป็นส่วนสัดส่วน เช่นในเรือนจำบางแห่งก็ยังมีกล้องโทรทัศน์วงจรปิดคอยบันทึกภาพในระหว่างการปรึกษาคดีความ หรือในบางกรณีเมื่อผู้ถูกจับ ผู้ต้องหาหรือจำเลยพบทนายความเพื่อปรึกษาคดีความจะมีเจ้าพนักงานตำรวจ เจ้าพนักงานราชทัณฑ์ยืนควบคุมอยู่ในระยะใกล้ๆ โดยไม่มีความเป็นส่วนตัว ซึ่งไม่เหมาะที่ผู้ถูกจับ ผู้ต้องหาหรือจำเลยจะพบทนายความเป็นการเฉพาะตัว

การที่ผู้ถูกจับ ผู้ต้องหาหรือจำเลย จำเป็นจะต้องพบทนายความเป็นการเฉพาะตัว ก็เพื่อให้ผู้ถูกจับ ผู้ต้องหาหรือจำเลยสามารถเล่าเรื่องราว ข้อเท็จจริงทั้งหมดโดยละเอียดให้ทนายความได้รับทราบ ข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกจับ ผู้ต้องหา หรือจำเลยเล่ามานั้นเป็นสิ่งสำคัญในการที่ทนายความจะนำมาประมวลเรื่องราวทั้งหมดเพื่อนำมาใช้ในการต่อสู้คดี เมื่อทนายความได้รับทราบข้อเท็จจริงมาแล้วว่าข้อเท็จจริงในคดีนั้น วันเกิดเหตุเป็นวันใดและเวลาเกิดเหตุเป็นเวลาใด สถานที่เกิดเหตุอยู่ที่ใด ทนายความก็จะต้องไปดูสถานที่เกิดเหตุ สอบถามข้อเท็จจริงจากบุคคลต่างๆ ที่อยู่ใกล้เคียงบริเวณที่เกิดเหตุ รวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับคดี เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการต่อสู้คดีให้กับผู้ต้องหาหรือจำเลย ซึ่งจะเป็นคุณแก่ผู้ต้องหาหรือจำเลย

ดังนั้นการไม่มีการจัดสถานที่ที่เป็นส่วนสัดส่วน ไม่มีความเป็นส่วนตัว ไม่มีความเป็นการเฉพาะตัว ในการที่ผู้ถูกกล่าวหาพบและปรึกษาคดีกับทนายความแล้ว จะส่งผลกระทบต่อสิทธิในการต่อสู้คดี ส่งผลในทางที่เป็นโทษแก่ผู้ถูกจับ ผู้ต้องหาหรือจำเลย ด้วยเหตุนี้ สิทธิของผู้ถูกกล่าวหาในการพบทนายความเป็นการเฉพาะตัวจึงมีความสำคัญต่อผู้ถูกจับ ผู้ต้องหา หรือจำเลยในการต่อสู้คดี ซึ่งสิทธิดังกล่าวนี้ ในกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองค.ศ. 1966 ได้รับรองไว้ด้วย กล่าวคือ

ข้อ 14 วรรคสาม “ในการพิจารณาคดีอาญาซึ่งบุคคลถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด บุคคลทุกคนย่อมมีสิทธิที่จะได้รับหลักประกันขั้นต่ำอย่างเสมอภาคเต็มที่ดังต่อไปนี้”

(ข) “สิทธิที่จะมีเวลาและได้รับความสะดวกเพียงพอแก่การเตรียมการเพื่อสู้คดีและติดต่อทนายความได้ตามความประสงค์ของตน”

(ง) “สิทธิที่จะได้รับการพิจารณาต่อหน้าและสิทธิที่จะต่อสู้คดีด้วยตนเองหรือผ่านทางผู้ช่วยเหลือทางกฎหมายตามที่เลือกหาเอง สิทธิที่จะได้รับการแจ้งให้ทราบ สิทธินี้ถ้าไม่มีผู้ช่วยเหลือทางกฎหมายและสิทธิที่จะมีผู้ช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งมีการแต่งตั้งให้โดยไม่คิดมูลค่า ถ้าบุคคลนั้นไม่อาจรับภาระจัดการได้เอง หากจำเป็นเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม”

ตามกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ค.ศ. 1966 ข้อ 14 วรรคสาม (ข) เป็นสิทธิในการต่อสู้คดี ผู้ที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดมีสิทธิที่จะต่อสู้คดีอาญาได้อย่างเสมอภาค กล่าวคือ มีเวลาและได้รับความสะดวกเพียงพอแก่การเตรียมการเพื่อต่อสู้คดี และสามารถติดต่อกับทนายความได้ตามประสงค์¹ ส่วนกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ค.ศ. 1966 ข้อ 14 วรรคสาม (ง) นั้นเป็นสิทธิที่จะได้รับความช่วยเหลือทางกฎหมายจากรัฐ ซึ่งสิทธิดังกล่าวมาข้างต้น เป็นสิทธิในการต่อสู้คดีของผู้ถูกจับ ผู้ต้องหา หรือจำเลย โดยผู้ถูกกล่าวหาที่มีสิทธิที่จะต่อสู้คดีได้อย่างเต็มที่ ทั้งนี้ โดยถือ “หลักความเสมอภาคกันในการต่อสู้คดี” กล่าวคือ เมื่อฝ่ายรัฐมีเจ้าพนักงานซึ่งเป็นผู้รู้ทางกฎหมาย ฝ่ายผู้ถูกกล่าวหาซึ่งตามปกติไม่รู้กฎหมายก็ชอบที่จะมีทนายความซึ่งเป็นผู้รู้ทางกฎหมายคอยช่วยเหลือแนะนำเพื่อให้การดำเนินคดีนั้นเกิดความเป็นธรรมสูงสุด² ซึ่งหลักการนี้ได้ถูกบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

สิทธิผู้ถูกกล่าวหาในการพบทนายความเป็นการเฉพาะตัวนั้น มีหลักกฎหมายคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 มาตรา 40 วรรคหนึ่ง (4), (5), (7) และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 7/1 วรรคหนึ่ง (1) และมาตรา 8 วรรคหนึ่ง (3) ซึ่งได้วางหลักกฎหมายไว้ว่า

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550

มาตรา 40 วรรคหนึ่ง “บุคคลย่อมมีสิทธิในกระบวนการยุติธรรม ดังต่อไปนี้”

(4) “...ผู้ต้องหา...จำเลย...มีสิทธิได้รับการปฏิบัติที่เหมาะสมในการดำเนินการตามกระบวนการยุติธรรม...”

¹ สุรศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล ก (2548). คำอธิบายพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 22) พ.ศ. 2547. หน้า 28.

² คณิศ ฌ นกร. (2549). กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา. หน้า 147.

(5) “...ผู้ต้องหา จำเลย... มีสิทธิได้รับความคุ้มครอง และความช่วยเหลือที่จำเป็นและเหมาะสมจากรัฐ...”

(7) “ในคดีอาญา ผู้ต้องหาหรือจำเลยมีสิทธิ...ในการต่อสู้คดีอย่างเพียงพอ...การได้รับความช่วยเหลือในทางคดีจากทนายความ...”

หลักกฎหมายตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา 7/1 “ผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาซึ่งถูกควบคุมหรือขังมีสิทธิแจ้งหรือขอให้เจ้าพนักงานแจ้งให้ญาติหรือผู้ซึ่งผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาไว้วางใจทราบถึงการจับกุมและสถานที่ที่ถูกควบคุมในโอกาสแรก และให้ผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาที่มีสิทธิดังต่อไปนี้ด้วย

(1) พบและปรึกษาผู้ซึ่งจะเป็นทนายความเป็นการเฉพาะตัว”

มาตรา 8 “นับแต่เวลาที่ยื่นฟ้องแล้ว จำเลยมีสิทธิดังต่อไปนี้

(3) ปรึกษาทนายความหรือผู้ซึ่งจะเป็นทนายความเป็นการเฉพาะตัว”

สิทธิของผู้ต้องหาหรือจำเลยในการพบทนายความเป็นการเฉพาะตัวจำเป็นจะต้องมีหลักประกันสิทธิ (หลักประกันสิทธิ หมายถึง แนวความคิดเกี่ยวกับสิทธิต่างๆ ที่นำมาบัญญัติไว้เป็นลายลักษณ์อักษรให้ชัดเจนเพื่อให้เกิดความมั่นคง แน่นอน และเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้ยาก บางเรื่องที่สำคัญๆ อาจะกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ หรือกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา หรือในกฎหมายต่างๆ ก็ได้)³ ดังนั้น เมื่อพิจารณาถึงบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 7/1 วรรคหนึ่ง (1), มาตรา 8 วรรคหนึ่ง (3) จะเห็นได้ว่าเป็นหลักการกว้างๆ ไม่มีสภาพบังคับ (Sanction) ในกรณีที่มีการล่วงละเมิดสิทธิดังกล่าว เช่นเจ้าพนักงานของรัฐไม่อาจจัดสถานที่ที่เป็นส่วนตัว ไม่มีความเป็นส่วนตัว ไม่มีความเป็นการเฉพาะตัว ให้กับผู้ต้องหาหรือจำเลยพบทนายความแล้ว จะคุ้มครองผู้ต้องหาหรือจำเลยในการปรึกษาคดีกับทนายความได้อย่างไร ซึ่งในกรณีดังกล่าว แตกต่างจากบทบัญญัติ มาตรา 134/4 วรรคสาม แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งวางหลักกฎหมายไว้ว่า

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา 134/4 วรรคสาม “ถ้อยคำใดๆ ที่ผู้ต้องหาให้ไว้ต่อพนักงานสอบสวนก่อนมีการแจ้งสิทธิตามวรรคหนึ่ง หรือก่อนที่จะดำเนินการตามมาตรา 134/1 มาตรา 134/2 มาตรา 134/3 จะรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหานั้นไม่ได้”

จากบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134/4 วรรคสาม จะเห็นได้ว่าเมื่อพนักงานสอบสวนมิได้แจ้งสิทธิตาม มาตรา 134/4 วรรคหนึ่ง กล่าวคือ

³ เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์. (2551). คำอธิบายหลักกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาว่าด้วยการดำเนินคดีในขั้นตอนก่อนการพิจารณา. หน้า 1-3.

“ในการถามคำให้การผู้ต้องหา ให้พนักงานสอบสวน แจ้ง สิทธิให้ผู้ต้องหาทราบก่อนว่า

(1) ผู้ต้องหาที่มีสิทธิที่จะให้การหรือไม่ให้การก็ได้ ถ้าผู้ต้องหาให้การถ้อยคำที่ผู้ต้องหาให้การนั้นอาจใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดีได้

(2) ผู้ต้องหาที่มีสิทธิให้ทนายความหรือผู้ซึ่งตนไว้วางใจเข้าฟังการสอบปากคำตนได้”

จากบทบัญญัติดังกล่าวจะเห็นได้ว่าหากพนักงานสอบสวนมิได้แจ้งสิทธิตาม มาตรา 134/4 วรรคหนึ่ง (1), (2) ดังกล่าว จะมีผลให้ถ้อยคำใดๆ ที่ผู้ต้องหาให้ไว้ต่อพนักงานสอบสวน จะรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหานั้นไม่ได้เลย

หรือในกรณีที่พนักงานสอบสวนมิได้ดำเนินการตามมาตรา 134/1 มาตรา 134/2 มาตรา 134/3 ผลของการมิได้ปฏิบัติตามกฎหมายถือว่า จะรับฟังถ้อยคำใดๆ ที่ผู้ต้องหาให้ไว้ต่อพนักงานสอบสวน เป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหานั้นไม่ได้เช่นกัน อันเป็นบทบังคับที่บัญญัติขึ้นมาอย่างชัดเจน

ด้วยเหตุนี้ผู้เขียนจึงจะทำการศึกษาถึง ผลของการละเมิดสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาในการพบทนายความเป็นการเฉพาะตัว ว่าจะมีผลกระทบต่อผู้ถูกกล่าวหาอย่างไรบ้าง และควรจะมีการปรับปรุงแก้ไขอย่างไร ไม่ว่าจะเป็นการจัดเตรียมสถานที่ ที่ทนายความพบผู้ถูกกล่าวหาให้มีความเป็นการเฉพาะตัว หรือควรจะมีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ให้มีสภาพบังคับรับรองสิทธิดังกล่าวไว้อย่างไร ทั้งนี้เพื่อจะทำให้กฎหมายมีความศักดิ์สิทธิ์ มุ่งคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของผู้ถูกกล่าวหาในการพบทนายความเป็นการเฉพาะตัวนั่นเอง

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1.2.1 ศึกษาถึงสิทธิผู้ถูกกล่าวหาในการพบทนายความเป็นการเฉพาะตัว และบ่อเกิดของกฎหมาย (Source of Law) เพื่อพบหลักความเสมอภาคกันในการต่อสู้คดี โดยมีเอกสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาที่จะปรึกษาคดีกับทนายความซึ่งต้องเป็นความลับ หรือเอกสิทธิคุ้มกันความลับในการติดต่อสื่อสารระหว่างทนายความกับทนายความ (Attorney - Client Privilege) วิเคราะห์กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และปัญหาในทางปฏิบัติเกี่ยวกับสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาในการพบทนายความเป็นการเฉพาะตัว และผลกระทบอันเกิดจากปัญหาดังกล่าว รวมถึงสภาพบังคับในกรณีที่มีการล่วงละเมิด สิทธิผู้ถูกกล่าวหาในการพบทนายความเป็นการเฉพาะตัว

1.2.2 ศึกษาถึงแนวคิดพื้นฐาน ทฤษฎี และวิวัฒนาการของสิทธิผู้ถูกกล่าวหาในการพบทนายความเป็นการเฉพาะตัว และศึกษาหลักเกณฑ์ ความหมาย ความมุ่งหมายของบทบัญญัติกฎหมายที่ใช้อยู่ในปัจจุบันทั้งในประเทศไทยและในต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศอังกฤษ

1.2.3 เพื่อศึกษาแนวทางที่จะกำหนดมาตรฐานสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาในการพบทนายความเป็นการเฉพาะตัว โดยการปรับปรุงแก้ไขสถานที่ ที่ทนายความพบผู้ถูกกล่าวหาให้มีความเป็นการเฉพาะตัว ประกอบกับการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ที่เกี่ยวข้องให้มีสภาพบังคับไว้โดยชัดแจ้ง ในกรณีที่มีการล่วงละเมิดสิทธิดังกล่าว

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

เนื่องจากในปัจจุบัน ผู้ถูกกล่าวหาสิทธิที่จะพบและปรึกษาคดีกับทนายความเป็นการเฉพาะตัว ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 7/1 วรรคหนึ่ง (1) มาตรา 8 วรรคหนึ่ง (3) ดังนั้น วิธีปฏิบัติในการที่ผู้ถูกกล่าวหาได้พบและปรึกษาคดีกับทนายความ จะต้องอยู่ในสถานที่ที่เป็นส่วนตัว มีความเป็นส่วนตัว มีความเป็นการเฉพาะตัว

สิทธิผู้ถูกกล่าวหาในการพบทนายความเป็นการเฉพาะตัว จะต้องไม่มีการตรวจสอบโดยเจ้าพนักงานของรัฐ หรือมีบุคคลอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องอยู่ในบริเวณที่ผู้ถูกกล่าวหาพบทนายความ หรือ มีการรบกวนสิทธิซึ่งจะทำให้หลักประกันสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาในการพบทนายความเป็นการเฉพาะตัวเป็นไปตามกฎหมาย ซึ่งจะส่งผลในทางที่เป็นคุณต่อสิทธิในการต่อสู้คดีของผู้ถูกกล่าวหา

หากมีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ที่เกี่ยวข้องให้มีสภาพบังคับไว้โดยชัดแจ้ง ในกรณีที่มีการล่วงละเมิดสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาในการพบทนายความเป็นการเฉพาะตัว ดังกล่าว จะเป็นหลักประกันสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาในการพบทนายความเป็นการเฉพาะตัวไม่ให้เกิดการล่วงละเมิดสิทธิ

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

1.4.1 มุ่งศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาในการพบทนายความเป็นการเฉพาะตัวในคดีอาญา

1.4.2 ศึกษาค้นคว้าแนวความคิดเกี่ยวกับ บทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวกับสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาในการพบทนายความเป็นการเฉพาะตัว ในเรื่องการคุ้มครองผู้ถูกกล่าวหาในการพบและปรึกษาคดีกับทนายความ ในประเทศไทย ไม่ว่าจะเป็นรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพ.ศ. 2550 และกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

1.4.3 ศึกษาค้นคว้าแนวความคิดเกี่ยวกับ หลักกฎหมายของต่างประเทศ เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศอังกฤษ ประกอบไปด้วยที่มาของสิทธิ สภาพบังคับ ของสิทธิผู้ถูกกล่าวหาในการพบทนายความเป็นการเฉพาะตัว ให้มีความชัดแจ้งเพื่อกำหนดมาตรฐานสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาในการพบทนายความเป็นการเฉพาะตัว

1.4.4 ศึกษาค้นคว้าแนวความคิดเกี่ยวกับ มาตรฐานสากลของสิทธิผู้ถูกกล่าวหาในการพบ
ทนายความเป็นการเฉพาะตัว ให้มีความชัดเจนเพื่อกำหนดมาตรฐานสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาในการ
พบทนายความเป็นการเฉพาะตัว

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) ด้วยการศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูล
จากการรวบรวมข้อมูลทางด้านเอกสารต่างๆ ทั้งด้วยทฤษฎีหมาย ข้อบังคับ และเอกสารที่เกี่ยวข้อง
อาทิ หนังสือ ข้อมูลจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ บทความ ความเห็นของนักวิชาการ และคำพิพากษาศาลฎีกา
ต่างๆ ที่ศาลได้วินิจฉัยเป็นบรรทัดฐานในเรื่องนี้ไว้ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 การศึกษานี้จะทำให้ทราบว่าสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาในการพบทนายความเป็นการ
เฉพาะตัวว่ามีแนวความคิดพื้นฐานมาจากหลักกฎหมายอะไร แนวคิดดังกล่าวมีวัตถุประสงค์
อย่างไร และทราบถึงความหมาย หลักเกณฑ์ ความมุ่งหมายของบทบัญญัติ ในเรื่องสิทธิของผู้ถูก
กล่าวหาในการพบทนายความเป็นการเฉพาะตัวที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน เพื่อที่จะนำแนวคิดดังกล่าวมา
ปรับใช้ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์พื้นฐานของแนวคิดนั้น

1.6.2 ศึกษาเพื่อที่จะได้ทราบถึงความหมาย และขอบเขตของสิทธิผู้ถูกกล่าวหาในการพบ
ทนายความเป็นการเฉพาะตัว เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการปรับปรุง และพัฒนากฎหมายที่เกี่ยวข้อง
ภายในประเทศไทย ให้มีการรองรับคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของผู้ถูกกล่าวหาในการพบ
ทนายความเป็นการเฉพาะตัว ให้เกิดประโยชน์และมีความยุติธรรมมากยิ่งขึ้น

1.6.3 ทำให้ทราบถึงหลักเกณฑ์ทางกฎหมาย และแนวทางปฏิบัติของทนายความในการพบผู้
ถูกกล่าวหาเป็นการเฉพาะตัว ตามระบบกฎหมายไทย มาตรฐานสากล และกฎหมายของ
ต่างประเทศ ในแนวทางที่ถูกต้อง เพื่อให้เกิดความเหมาะสมในการคุ้มครองสิทธิผู้ถูกกล่าวหาใน
การพบทนายความเป็นการเฉพาะตัว

1.6.4 ศึกษาเพื่อเสนอแนวทาง ในการพิจารณาหลักเกณฑ์สิทธิของผู้ถูกกล่าวหาในการพบ
ทนายความเป็นการเฉพาะตัว เพื่อให้เกิดความชัดเจนในหลักการของ สิทธิของผู้ถูกกล่าวหาที่จะไม่
ถูกเปิดเผยข้อมูลในการติดต่อสื่อสารกับทนายความ หรือเอกสิทธิคุ้มกันความลับในการ
ติดต่อสื่อสารระหว่างทนายความกับทนายความ (Attorney - Client Privilege) และให้สอดคล้องกับ
สิทธิในการต่อสู้คดีของผู้ถูกกล่าวหา